

(Výber z 1. a 2. kapitoly publikácie Oľga Jedináková: Odkaz poslaný z neba, 2014. Skrátené a redakčne upravené.)

Prológ autorky: Ďakujem mame, že ma naučila modlitbu Otče náš. Ona je pre mňa príkladom človeka, ktorý volá k Bohu za potreby iných.

Túto modlitbu poznáme aj pod názvom Modlitba Pána, lebo ju Pán Ježiš naučil svojich učeníkov (Matúš 6:9-13; Lukáš 11:2-4). Modlitba sa začína oslovením: Otče náš, ktorý si na nebesiach. Po oslovení nasleduje sedem prosieb. Predmetom prvých troch prosieb modlitby Otče náš je Otcova sláva: posvätenie Božieho mena, príchod jeho kráľovstva a plnenie Božej vôle. V ďalších predkladáme prosby týkajúce sa nášho života – prosbu za pokrm, za odpustenie hriechov, za pomoc pri pokušení a za ochranu pred zlým.

Modliť sa modlitbu Otče náš ma naučila moja mama. Modlievala som sa ju verne ráno a večer, aj keď som nechápala význam slov. Väčšie poznanie som získala, až keď som začala čítať Božie slovo. Ale vtedy som zaujala úplne opačný postoj. Prestala som sa túto modlitbu modliť. Text modlitby bol pre mňa príliš závažný, aby som túto modlitbu hovorila pred Bohom a každé slovo myslela vážne.

Časť príd' kráľovstvo Tvoje som nemohla povedať, lebo som nechcela, aby prišiel Pán Ježiš. Videla som svoju hriešnosť, hriešnosť členov našej rodiny, ktorí nehľadali Božie pravdy, ale hlavne – nechcela som zomrieť. Chcela som si ešte užiť života. A veta odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom mi naháňala strach. Mne Boh nemôže odpustiť, lebo ja nedokážem odpúšťať.

Keď som sa modlila vlastnými slovami, hovorila som pred Bohom pravdivo, čo prežívam a čo chcem. Teraz už viem, že som sa modlila podľa vzoru, ktorý nám ukázal Pán Ježiš v modlitbe Otče náš.

Otče náš, ktorý si na nebesiach

Otče je prvým slovom Modlitby Pána. V čase života Pána Ježiša obyvatelia Palestíny a okolitých krajín, v ktorých sa hovorilo aramejsky, používali bežne v hovorovej reči výrazy abba a imma, t. j. otec a mama. Boli to prvé slová, ktoré sa dieťa naučilo hovoriť. Nikto sa vtedy neopovážil takto oslovovať Boha.

Kto je vlastne otec? V encyklopédii som našla túto charakteristiku: „Otec je osoba mužského pohlavia, ktorá má dieťa. Jeho povinnosťou je starať sa o toto dieťa.“ Slovo otec v každom z nás vyvolá spomienku na vlastného otca. Otec je pre dieťa vzor, ktorý nasleduje, chce sa mu podobať, je na neho hrdé.

„Keď som mal štyri roky, môj otec vedel všetko. Keď som mal päť rokov, môj otec vedel toho veľa. Keď som mal šesť rokov, môj otec bol múdrejší ako tvoj. Keď som mal osem rokov, zistil som, že môj otec nevie všetko. V dávnych časoch, keď vyrastal môj otec, bolo všetko určite iné – takto som sa pozeral na otca ako desaťročný. V dvanástich rokoch mi otec nerozumel, lebo už zabudol, čo robil v detstve. V štrnástich rokoch sa posunul môj pohľad kritickým smerom: Nevšímajte si môjho otca, nedokáže držať krok s dobou! A v dvadsiatom prvom roku môjho života mal môj otec veľmi staromódne názory. V dvadsiatom piatom roku som pripustil, že otec tomu trochu rozumie, veď už niečo prežil. Mohli by sme sa spýtať otca, čo si o tom myslí. Má dostatok skúseností – takýto názor som mal na otca v tridsiatom roku života. Ako tridsaťpäťročný som sa aj o tej najjednoduchšej veci poradil s otcom a potom som urobil to, na čom sme sa dohodli. V štyridsiatich rokoch som ho obdivoval, ako to všetko zvládol. Bol múdry a mal veľa skúseností. Teraz, keď už mám päťdesiat rokov, čo by som dal za to, keby bol otec tu s nami a mohol som sa s ním porozprávať. Toľko toho ešte neviem a on to vedel. Mohol by ma ešte veľa naučiť.“

Našla som sa v tomto pohľade syna na otca. Ľutovať stratené chvíle nám už nepomôže. V živote sa nedá ísť späť, dá sa len z minulosti poučiť.

Môj vzťah k otcovi nebol práve najlepší, a predsa som bola hrdá, keď urobil niečo, čo bolo v mojich očiach dobré. Bolelo ma, keď urobil niečo, za čo som sa hanbila. Priala som si mať otca, na ktorého by všetci pozerali s úctou a vážili si ho. Keď som urobila štátnice na vysokej škole, všetci chlapi v krčme vedeli, že má doma inžinierku. On sa mnou chválil, ja ním nie. Nechcela som, aby prišiel na moje promócie. „Študovala som bez jeho záujmu a pomoci. Nestojím o jeho záujem teraz,“ povedala som. Dnes viem, že som nekonala správne, ale vtedy som s ním nechcela mať nič spoločné. Môj otec nebol pre mňa vzorom, a predsa som sa v útľom detstve na neho pozerala ako na niekoho veľkého, mocného, silného. Bol môj otec a to stačilo.

Keď som o ňom neskôr premýšľala už z Božej perspektívy, pripomenul mi Pán Ježiš jednu situáciu. Mala som narodeniny. Bola som vo svojej izbe, učila sa alebo čítala knihu. Nieкто zaklopal na dvere. Na moje „ďalej“ sa dvere otvorili a otec vstúpil do miestnosti. Držal v ruke pomaranč. „To je pre teba,“ povedal a podal mi pomaranč. „K narodeninám.“ Po rokoch mi túto situáciu Pán Ježiš pripomenul.

V rodine, v ktorej otec vyrastal, nebolo lásky na rozdávanie. Starí rodičia tvrdo pracovali, aby prežili a postarali sa o svoje dve deti. Dedo bol od narodenia chromý na obe nohy. Obec sa nad ním zľutovala a dala mu prácu. Bol dedinským pastierom. Ruky mal veľmi zručné. To, čo nedokázali nohy, to vynahradili ruky. Mala som ho rada. Nemal veľa, ale vedel sa podeliť. Po druhej svetovej vojne sa otcovi rodičia presťahovali na juh Slovenska do dediny Rovinka. Nejaký čas prázdnin som trávila práve tam. Nechodievala som k nim s veľkou radosťou. Nechcela som byť u tejto babky. Bola iná ako tá, s ktorou som vyrastala. Ale s dedom som si rozumela. Pomáhala som mu. Ak niečo opravoval, asistovala som mu. Popri práci sme sa rozprávali. Rada som s ním trávila popoludnia. Obaja starí rodičia pochádzali z rodín, kde bola na prvom mieste práca a až potom človek. Láska tam nemala miesto. To, čo nenaučila moju babku jej mama, to ona nemohla naučiť svojho syna, a ten to nemohol naučiť mňa. Ja som túžila po láske, ale tej sa mi nedostávalo. Nemohlo. Môjho otca nikto nenaučil rozdávať lásku.

Keď do môjho života vstúpil Pán Ježiš, vysvetlil mi, čo je láska a ako ju treba rozdávať. Čo je záujem o druhého a ako treba myslieť na jeho potreby. Vyučovanie nebolo teoretické, ale praktické. Doviedol ma do rodín, v ktorých som videla praktickú lásku. Čo bolo pre mňa cudzie, stávalo sa mi postupne vlastným.

Nazvať Boha Otcom nie je opovážlivosť, ak medzi mnou a Bohom stojí Ježiš Kristus. Tento prístup umožňuje práve on sám. Čo sme, sme v Kristovi. On, jeho Syn, mohol Bohu hovoriť Abba, a to právo dáva aj nám; spolu s ním môžeme Boha nazývať Otcom. V modlitbe môžeme hovoriť s Bohom Otcom a môžeme mu povedať všetko, čo máme na srdci.

Môj Boh Otec ma miluje. Jeho láska sa prejavuje starostlivosťou o moje telesné, duševné a duchovné potreby. Učí ma dôverovať mu, veriť mu, skladať k jeho nohám trápenia a bolesti.

Korunou starcov sú synovia synov, a ozdobou synov sú ich otcovia.

Príslovia 17:6